

XXIV LLAPIS DE SANT JORDI

Categoria Adults-Prosa

Premi

Li escriuria una carta

per Jana Lüscher

«Les coses importants que no es diuen se queden per dir
i llavors no serveixen per a res.»

Maria Climent,
Gina

Li escriuria una carta. Començaria amb Estimat. Estimat Jordi. O potser hauria de dir Estimat amic Jordi. Seria menys directe, ¿massa confús? ¿l escriure Benvolgut? Massa fred, distant, com si ens trobéssim en una escala, cada un en un extrem, amb graons alts, feixucs, grisos, entremig, i algú altre ens impedís de pujar o baixar. Li escriuria una carta com més llarga millor. No. Llarga, però amb mesura. Les paraules ben triades. Cada una al seu lloc, com si d'un grapat de flors precioses hagués d'escollir només els millors pètals i col·locar-los en un cercle perfecte. Amb suavitat, amb molta cura. Només escolliria paraules sota els rajos d'aquest sol de primavera tímida i quan el vent em portés un aire lleuger i divertit com un grill, perquè en acabar-la de llegir no li quedés el regust d'una escriptora desconeguda i abandonada com la de Zweig.

Si li pogués escriure alguna cosa llarga i delicada, li escriuria una carta. Una carta de debò: paper blanc i net, lletra petita, un traç fi i ràpid però deliciós. No escriuria el seu nom sencer, només escriuria M., de màgica i magnètica i mel i maduixa i t a a n t e s coses boniques. Així seria com un secret —o un mig-secret— i tota la carta seria condensada i destil·lada, suggestiva, que és com són les coses quan es diuen bé. Segur que es fixaria en la meua lletra, quan em llegís. Segur que ho valoraria. Es fixa en coses d'aquestes que a tots ens passen desapercebuts, tot i tenir-les davant dels nassos dia rere dia. Després d'un dels cafès que vam fer entre classe i classe, em va preguntar si se m'havien aclarit els ulls. Quines c o o s e s de preguntar. Mira que ho he arribat a pensar cops, davant del mirall, que hi ha dies que tinc els ulls més clars. I resulta que ella se'n va adonar. I jo hauria dit que ni tan sols sabia de quin color els tinc, els ulls.

En algun paràgraf li voldria dir que el trobo a faltar. Però no li diria. Li diria Vull que s'acabi aquest empresonament (¿o hauria de dir confinament?) tan llarg. I li diria que tinc ganes de tornar a la universitat i veure els companys (¿i veure'l a ell?) i escoltar amb atenció una classe sencera i embadalir-me i fer un cafè a la facultat, un cafè al seu davant, en aquella cafeteria que té tan poca llum i que no m'agrada gens, però que en realitat m'agrada una mica perquè quan surts d'allà sempre surts amb una bombolla grossa al fons del pit, que et recorda que les converses que valen la pena són les converses que són plenes i que t'encenen noves idees, com flames roges, i que et fan canviar una mica el to de veu per l'emoció que carreguen.

Li diria que quan sortim de la caverna —clar i català: de casa— ens hem de veure i hem de parlar. Però li diria que mentrestant ens podem escriure cartes —moltes cartes— com aquesta que abracen els seus dits.

Li ho diria. De debò que li ho diria. Però no tinc la seva adreça. ¿L'hi puc demanar? ¿És massa descarat, és tenir poc tacte? Quan fos Sant Jordi li escriuria una altra carta (ja ens hauríem cartejat durant quatre o cinc setmanes), per felicitar-lo. Per desitjar-li un bon sant del confinat. O no... sense embuts. Li escriuria per dir-li que m'encantaria (¿ho escriuria en majúscules, això?) regalar-li un llibre. Que n'hi regalaré un, quan ens veiem. I li diria que mentrestant li volia regalar un recull de fragments exquisits, que estarien apuntats amb lletra ràpida en uns quants fulls de quadrícula fina, plegats dos cops, així cabrien dins del sobre.

Si quan arribés Sant Jordi encara ens escrivíssim —segur que sí—, li diria que es mereix una rosa. Que les roses li escauen. I li posaria una pàgina de les flors de Rodoreda, doblegada i amb una margarida del jardí, petita i blanca, a dins: l'hauria assecat durant tres o quatre dies, entre les pàgines d'un llibre. Això del confinament en plena primavera de les flors i de l'amor, em fereix i em fa sentir t a a n lluny.

I tant que li escriuria. ¿Però què pensaria?

¿Si li escrigués, em respondria? ¿La molestaria? Potser ella no pensa en mi.